

Esén:

Kukavica v gozdu.

V gorah kuka kukavica:

Kukú, kukú — — —

Že macesni zelenijo,

z njih vej zelene čipke visijo,

na polju zibljejo smaragdne žitne bilke

spomladne sapice,

pred kmetskimi hišami

so zagorele v mladem zelenju smreke

kot mogočne svetilke,

potočki lahni šumijo

v temne grape,

nad grapami pa sanja Brležnik,

— stari hrib —

in bore samotarji na njem

med skalami živijo

in sivi stari kameni, skromni mahovi

se klica »kukú« veselijo.

Kukú, kukú — —

Jablane cvetó —

a tam za tretjo goró

že češnje v Vipavi

so odcvetele,

bodo kmalu zardele

v zlatem solncu

na dobravi.

Češenj pa ni na planini

ne zelenih trt,

in hijacintov ni tu

ne narcisov —

te gore dolgo časa s snegom

v prijateljstvu živijo.

Kukú, kukú — —

smaragdna trava zeleni,

prijateljica ptic

in hrana ovčic.

Tiho sanja njiva

in ob zidu zaničevana kopriava

otožna se solнца veseli.

Vijolice so prinesli v šolo

otroci, plave — —

Skozi odprto okno

prihajajo pomladne sapice sanjave,

objemajo tablo in klop,

božajo glavice otrók,

iz temnega gozda pa se glasi:

Kukú, kukú —

vigred je tu!